

nem sit tilhørsforhold til Københavns amtskommune i forvejen er deltager i en udligningsordning med de øvrige under amtskommunen hørende kommuner, således at det på denne baggrund ville være rimeligt, at der påny gennemførtes regler om en dekort i Gentofte kommunes udligningstilsvær til København.

Formandsskabet mente på denne baggrund og også under hensyn til, at man må regne med muligheden af, at der inden for et kortere åremål vil blive gennemført en ny hovedstadsordning eller en ændret fordeling af de økonomiske byrder mellem stat og kommuner, at det ville være mest naturligt foreløbig at se bort fra tanken om en dyberegående revision af hele udligningsordningen. Formandsskabet har derfor i første række set det som sin opgave at prøve muligheden for at tilvejebringe et forlig — om muligt et forlig, som kunne tiltrædes af medlemmerne fra alle de 3 kommuner — på basis af en ordning, der ikke fraveg de grundlæggende principper i ordningen af 1937, men alligevel indebar en sådan almindelig opretning af udligningssystemet, som den senere økonomiske udvikling gav anledning til, hvorhos man kunne benytte lejligheden til at ændre eller supplere ordningen på specielle punkter, hvor noget sådant måtte findes naturligt.

Efter en række forhandlinger lykkedes det at opnå enighed mellem samtlige 3 kommuners medlemmer i voldgiftsretten om et på dette grundlag af formandsskabet udarbejdet mæglingsforslag. For tilslutningen fra de af kommunerne udpegede medlemmer har det været af væsentlig betydning, at virkningen af ændringerne foreslås tidsbegrænset, således at de udløber med udgangen af regnskabsåret 1953—54, og disse medlemmer har hver for sig forbeholdt sig til sin tid påny at fremdrage kommunernes principielle synspunkter på hele ordningen.

Det bemærkes, at der blandt rettens medlemmer er enighed om, at en kommende ændring af lovgivningen vedrørende forholdet mellem de til hovedstadsområdet hørende kommuner eller vedrørende en almindelig omlægning af fordelingen af de økonomiske byrder mellem stat og kommuner må påregnes at ville medføre, at forudsætningerne for bevarelsen af den nuværende udligningsordning mellem Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner vil være bristede, således at spørgsmålet om denne ordnings fremtid må tages op til overvejelse i tilslutning til en sådan reform.

2) Som anført ovenfor side 13 er der til brug for rettens arbejde foretaget en undersøgelse af de 3 kommuners regnskaber med det formål at få et vist overblik over kommunernes driftsindtægter og driftsudgifter pr. indbygger til belysning af spørgsmålet om, hvorvidt de i denne henseende fornødne forudsætninger for bevarelsen af en udligningsordning efter principperne i lov nr. 84 af 31. marts 1937 fortsat er til stede.

Resultatet af denne undersøgelse er optaget nedenfor som bilag 1, og der skal vedrørende undersøgelsens gennemførelse henvises til de i bilaget optagne bemærkninger.

3) a. Den af voldgiftsretten udarbejdede indstilling er baseret på det hovedsynspunkt, at de i udligningsberegningerne indgående skattetal og udgiftstal er vokset på uforudseelig måde, samtidig med at forskellen mellem skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår har vist en tendens til, navnlig under krigen, at blive relativt stor. Denne omstændighed har påvirket resultaterne af udligningen på en måde, som ikke har været tilsigtet ved udarbejdelsen af den bestående udligningsordning. Man mente dengang ved fastsættelsen af, med hvilken pct. af grundbeløbet opholdskommuneskatten skal indgå i udligningsberegningerne, at kunne benytte den fremgangsmåde, at grundbeløbet blev forhøjet eller nedsat med een procent, for hver gang skattetal og udgiftstal for det enkelte regnskabsår afveg 1 kr. fra 100 kr., og gik derved ud fra, at det almindelige prisniveau i samfundet, herunder også for kommunernes vedkommende, kun ville variere